

SENERE – OG NU

Prædiken til søndag d. 3. maj 2020 (3. søndag efter påske)

Af sognepræst Michael H.N. Nielsen

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes (Joh 14,1–11):

Jesus sagde: »Jeres hjerte må ikke forfærdes! Tro på Gud, og tro på mig! I min faders hus er der mange boliger; hvis ikke, ville jeg så have sagt, at jeg går bort for at gøre en plads rede for jer? Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at også I skal være, hvor jeg er. Og hvor jeg går hen, derhen kender I vejen.« Thomas sagde til ham: »Herre, vi ved ikke, hvor du går hen, hvordan kan vi så kende vejen?« Jesus sagde til ham: »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig. Kender I mig, vil I også kende min fader. Og fra nu af kender I ham og har set ham.«

Filip sagde til ham: »Herre, vis os Faderen, og det er nok for os.« Jesus sagde til ham: »Så lang tid har jeg været hos jer, og du kender mig ikke, Filip? Den, der har set mig, har set Faderen; hvordan kan du så sige: Vis os Faderen? Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig? De ord, jeg siger til jer, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, gør sine gerninger. Tro mig, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig; hvis ikke, så tro på grund af selve gerningerne.«

I dag havde jeg tænkt mig, at jeg ville tale om en sætning. Det er en lille sætning på fire ord, og jeg tror, de fleste af os siger den til hinanden, og måske især til os selv, ret ofte. Sætningen lyder sådan her:

“Jeg gør det senere.”

Den sætning er en bekvem måde for os mennesker at holde nogle bestemte opgaver på afstand. De opgaver, som er lidt for tunge eller lidt for besværlige, eller som vi er lidt for nervøse for ... eller som vi af en eller anden grund bare ikke gider. De lektier dér, dem laver jeg senere – efter aftensmaden. Ikke nu. Den rengøring, som hele huset trænger til og har trængt til længe – aj, jeg har ikke energi til det nu. Jeg gør det i morgen. Senere. Ikke nu. Den samtale, jeg har udskudt alt for længe allerede, og nu er det ved at være pinligt – ja, nu er vi alligevel derhenne, hvor et par dage fra eller til ikke gør nogen forskel. Jeg ringer til vedkommende senere. Efter weekenden. Ikke nu.

Her i løbet af corona-krisen er jeg flere gange stødt på den samme vittighedstegning på internettet. Den forestiller en mand, der står og taler med sig selv. “Her, mens alting er lukket ned,” siger han, “dér havde jeg forestillet mig, at jeg skulle nå en hel masse derhjemme. Alt det, jeg havde gået og udskudt, fordi jeg ikke havde tid. Det viser sig, at det ikke var tiden, der var problemet.”

Jeg siger ikke, at alle er lige slemme til det her. Der er nogle, der har betydelig bedre selvdisciplin end andre. Men jeg tror, at de fleste af os godt i en eller anden grad kan genkende det her. Det dér med at udskyde ting. Det dér med at bilde sig selv eller hinanden ind, at efter aftensmaden eller i morgen eller om en uge eller i næste måned, så vil man på magisk vis have den tid eller det overskud, som man ikke har lige nu. Tiden til at se sine slægtninge eller venner noget oftere. Overskuddet til at gøre noget mere ud af sit parforhold eller sit rygestop eller den dér sag, man egentlig synes, er vigtig. Og så kommer man hen til det tidspunkt, og så er der egentlig ikke noget som helst, der har ændret sig, andet end at man er blevet en lille smule ældre – og den dårlige samvittighed over éns egen dovenskab har ædt en lille smule mere af éns overskud. For dét er nogle gange en del af problemet: Den dér skam over, at man ikke allerede *har* fået det gjort, den kan med tiden vokse sig så massiv, at den faktisk bare bliver en gigantisk klods om benet, som forhindrer, at man nogensinde *får* det gjort. Og måske kommer livet eller verdenssituationen i vejen, sådan at man lige pludselig ikke længere *kan* det, som man ellers måske faktisk ville have fået gjort – hvis altså man ikke havde gået og udskudt det.

Set fra dén vinkel er der faktisk en hel del både trøst og opmuntring at finde i de bibeltekster, vi har hørt i dag. For i dem begge to møder vi en Gud, som *ikke* udskyder tingene. En Gud, som ikke sidder passivt og venter på, at vi måske og måske ikke tager os sammen til at få noget til at ske eller måske og måske ikke tager os sammen til at henvende os til ham, men som henvender sig til os. I stykket fra Anden Mosebog taler Gud til Moses, mens Moses er i gang med at vogte får. “Jeg vil sende dig til Farao,” siger Gud til Moses. “Du skal føre mit folk israelitterne ud af Egypten.” “Gå nu!” siger Gud – nærmest som om han vil komme Moses i forkøbet, inden Moses kan nå at sige: “Jeg gør det senere.”

Og i stykket fra Johannesevangeliet, og faktisk overalt i Det Nye Testamente – ja, dér møder vi også en Gud, der henvender sig til os. En Gud, der går så langt som til selv at blive menneske. Vi møder ham som Jesus Kristus, Menneskesønnen, der vil gøre alt – inklusive at gå i døden for os – for at bygge bro mellem os og sin Fader. Han siger det selv i det stykke, vi har hørt i dag. “Jeg er vejen og sandheden og livet,” siger han. Og her er der en forskel mellem den Gud, der taler til Moses inde fra den brændende tor-

nebusk, og så den Gud, der taler til disciplene, mens de sidder til bords sammen. Da Gud taler til Moses, er det for at sende Moses et bestemt sted hen. Da Guds Søn taler til disciplene, sidder han med bevidstheden om, at han selv snart skal et bestemt sted hen. For de har den her ordveksling aftenen før hans død. Den langfredag, vi markerede for nu godt og vel tre uger siden, den bliver vi ved med at vende tilbage til her i ugerne efter – fordi den er så altafgørende. Fordi Guds Søn *ikke* siger: “Jeg gør det senere,” men fordi han siger til sin Fader: “Din vilje ske.”

Vi har at gøre med to meget forskellige personer her: Faderen og Sønnen. Og alligevel har vi at gøre med én og den samme Gud. Fader og Søn – og Helligånd. En Gud, som rusker op i os og stiller krav til os – som siger ubejlejlige sandheder til os på ubejlejlige tidspunkter, og som indimellem stiller os over for nogle opgaver, vi ikke nødvendigvis er særlig glade for eller trykke ved – men også en Gud, som møder os, hvor vi er, når vi har fejlet, og som hjælper os videre på vejen. Det er jo dét, Jesus igen og igen gør over for disciplene: Han kommer dem i møde, selvom de tvivler, selvom de synder, selvom de svigter ham. Han giver sit liv for, at de – og vi – kan få evigt liv. Han baner vejen, viser vejen – ja, han *er* vejen. Selvom opgaven er tung, så tager han den på sig. Og når han kommer os i møde – mens vi kommer slæbende med summen af alle vores bekymringer og alle vores dårlige samvittigheder over ting, vi har gjort, og ting, vi *ikke* har fået gjort – så siger han til os: “Skal jeg ikke bære det dér?”

Så bliver hans byrde tungere – men han kan håndtere den. Og din og min byrde, den bliver lettere. Overskuddet, energien, livsmodet bliver større, når vi kan lægge noget af det, der tynger os, over på ham. For dét er den effekt, det har, hver gang Guds Søn *ikke* siger: “Jeg gør det senere.” Det giver *os* en fornyet styrke her i livet. Det styrker tilliden til det evige liv, men det giver os også en fornyet styrke her og nu. Og så vil vi stadigvæk fremover fejle massevis af gange, fordi sådan er livet, og sådan er vi mennesker. Men indimellem ... bare indimellem ... så vil vi også opleve, at den her styrke sætter sig igennem i os, og at vi faktisk godt kan håndtere at gå i gang med den dér ting, som vi ellers har gået og udskudt. Den dér samtale; det dér besøg; den dér relation; den dér sag. Og altså ikke gå i gang med den om en måned eller om en uge eller i morgen eller efter aftensmaden, men gå i gang med den *nu*. I det her øjeblik. Til gavn for én selv og éns medmennesker. Med støtte og vejledning fra Gud.

Amen.